

Impozit pe clădiri. Taxă pe clădiri. Asociație. Imobil proprietate publică închiriat. Legalitatea impunerii

Curtea de Apel Cluj, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 10713 din 8 noiembrie 2013

Prin sentința civilă nr. 5714 din 01.04.2013, a Tribunalului Cluj s-a respins ca nefondată cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta Asociația Culturală D. în contradictoriu cu pârâții Primarul municipiului Cluj-Napoca și Municipiul Cluj- Napoca, având ca obiect contencios administrativ.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin Deciziile de impunere nr. 2011-259488/492/13.09.2011 și nr. 2011- 259504/492/13.09.2011 emise de pârâtul Municipiul Cluj-Napoca, Direcția Impozite și Taxe Locale s-a stabilit în sarcina reclamantei Asociația Culturală D. obligația de a achita impozitul pe clădiri în cuantum de 3.441 lei și taxa pe clădiri în cuantum de 12.568 lei.

Cu respectarea art. 205 și urm. din Codul de procedură fiscală, reclamanta a formulat contestație împotriva acestor acte administrative fiscale, respinsă prin Dispoziția Primarului Municipiului Cluj-Napoca nr. 5140/27.10.2011, iar acum reclamanta atacă în contenciosul administrativ deciziile menționate.

Asociația Culturală D. susține în primul rând că deciziile au fost emise cu încălcarea dispozițiilor art. 250 alin. 1 pct. 19 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Potrivit acestui text legal, „clădirile utilizate pentru activități social-umanitare de către asociații, fundații și culte, potrivit hotărârii consiliului local” sunt clădiri pentru care nu se datorează impozit, prin efectul legii.

După cum se poate lesne observa, această scutire este condiționată în mod expres de existența unei hotărâri de consiliu local care să indice clădirile utilizate pentru activități social-umanitare de către asociații, fundații și culte, scutite de plata impozitului. Reclamanta însăși recunoaște că nu există o astfel de hotărâre la nivelul municipiului Cluj-Napoca, iar consecința firească este aceea de inaplicabilitate a scutirii legale, iar nu de recunoaștere a dreptului la această scutire în favoarea tuturor asociațiilor, fundațiilor și cultelor.

Reclamanta se prevalează apoi de scutirea prevăzută de art. 250 alin. 1 pct. 1, care vizează „clădirile proprietate a statului, a unităților administrativ-teritoriale sau a oricăror instituții publice, cu excepția încăperilor care sunt folosite pentru activități economice, altele decât cele desfășurate în relație cu persoane juridice de drept public”.

Reclamanta subliniază că, dacă pentru clădirile pe care le are în proprietate statul nu se datorează impozit, asociația, în calitate de chiriaș al unei încăperi dintr-un imobil proprietate a statului, nu poate fi obligată la plata impozitului, cu atât mai mult

cu cât nu realizează niciun fel de activitate economică, conform art. 1 alin. 1 și 2 din O.G. nr.26/2000.

Tribunalul a apreciat că prevederea citată trebuie coroborată cu art. 249 alin. 3, care statuează: „Pentru clădirile proprietate publică sau privată a statului ori a unităților

administrativ-teritoriale concesionate, închiriate, date în administrare ori în folosință, după caz, persoanelor juridice, altele decât cele de drept public, se stabilește taxa pe clădiri, care reprezintă sarcina fiscală a concesionarilor, locatarilor, titularilor dreptului de administrare sau de folosință, după caz, în condiții similare impozitului pe clădiri”.

Astfel, doar persoanele juridice de drept public sunt scutite de plata taxei pe clădiri atunci când sunt titularele unui drept de concesiune, locațiune, drept de administrare sau de folosință asupra unei clădiri proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale.

Pe de altă parte, reclamanta nu se poate prevala de scutirea de la art. 250 pct. 1, care reprezintă situația generică de scutire a statului, unităților administrativ-teritoriale sau oricăror instituții publice de la plata impozitului (în corelație cu faptul că art. 249 alin.3 instituie obligația de plată a taxei pe clădiri în sarcina persoanelor juridice de drept privat care desfășoară activități economice în spațiile proprietate publică sau privată), și aceasta cu atât mai mult cu cât reclamantei i-ar fi incident cazul special de scutire de la pct. 19, deja analizat.

Dacă asociațiile ar fi fost avute în vedere și ar fi fost incluse în cazul de la pct. 1, nu s-ar mai justifica precizările și condiționările de la pct. 19. Tocmai de aceea, unicul caz de scutire aplicabil reclamantei este cel de la pct. 19, dar căruia nu i se poate da eficiență în lipsa hotărârii de consiliu local.

În subsidiar, Asociația Culturală D. arată că niciuna dintre cele două decizii de impunere nu indică temeiul legal al obligațiilor stabilite în sarcina sa și nu cuprind perioada pentru care sunt calculate sumele pretinse, debitele nu sunt defalcate și nu se indică ce sume reprezintă debite principale și care sunt debitele accesorii.

Sub acest aspect, Curtea de Apel Cluj s-a pronunțat prin decizia de casare în sensul că reclamanta a formulat critici de fond față de actele fiscale atât în faza administrativă cât și în cea jurisdicțională și de aceea nu se poate valida un viciu al nemotivării deciziilor atacate.

În temeiul art. 315 alin. 1 din Codul de procedură civilă, tribunalul este ținut de această dezlegare dată de instanța de control judiciar.

Pe cale de consecință, s-a reținut că, potrivit întâmpinărilor depuse în cauză, Decizia de impunere nr. 259488/492/2011 privește impozitul pe clădiri pentru perioada 01.01.2006-01.01.2007 și se compune din debit în sumă de 1257 lei (calculat prin aplicarea cotei de impozitare de 0,75% stabilită prin H.C.L. nr. 339/2005 la valoarea de inventar a clădirii de 167.632,29 lei) și majorări de întârziere calculate la data emiterii deciziei, 13.09.2011, în cuantum de 2184 lei, iar Decizia de impunere nr. 259504/492/2011 privește taxa pe clădirea închiriată pentru perioada 01.01.2007-30.09.2011 și se compune din debitul pentru anii 2007, 2008, 2009, 2010 și 2011 în cuantum total de 7291 lei (calculat prin aplicarea cotei de impozitare de 0,75% stabilită prin H.C.L. nr. 746/2006, nr. 344/2007, nr. 414/2008 la valoarea de inventar a clădirii de 29183,50 lei pentru anii 2007, 2008 și 2009 și respectiv a cotei de impozitare de 0,90% stabilită prin H.C.L. nr. 509/2009 și nr. 400/2010 la valoarea de inventar a clădirii de 29183,50 lei pentru anii ulteriori) și majorări de întârziere calculate până la data emiterii deciziei, 13.09.2011, în cuantum de 5277 lei.

De asemenea, pârâții au arătat că Decizia de impunere nr. 259488/492/2011 privește impozitul pe clădiri pentru perioada 01.01.2006-01.01.2007, dată de la care

denumirea obligației fiscale s-a modificat din impozit pe clădire în taxă pe clădire, sens în care începând cu data de 01.01.2007 s-a calculat în sarcina reclamantei taxa pe

clădirea închiriată.

Ținând cont de aceste explicații, urmează că nu este fondat nici argumentul dublei impuneri, invocat de reclamantă.

În fine, nici susținerea asociației că impozitul pe clădiri ar fi în sarcina proprietarului imobilului și nu al locatarului nu are bază legală, prin prisma dispozițiilor legale incidente mai sus redate, care stabilesc obligația persoanelor juridice de drept privat care închiriază un spațiu aflat în proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale de a suporta taxa pe clădiri.

De asemenea, anterior datei de 01.01.2007, art. 249 alin. 3 prevedea expres că „Pentru clădirile proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, concesionate, închiriate, date în administrare ori în folosință, după caz, impozitul pe clădiri reprezintă sarcina fiscală a concesionarilor, locatarilor, titularilor dreptului de administrare sau de folosință, după caz”, iar în temeiul acestei dispoziții legale reclamanta era ținută să suporte impozitul pe clădiri (până la data de 01.01.2007, când a devenit taxa pe clădiri).

Prin concluziile scrise depuse cu ocazia primei judecăți, reclamanta a mai invocat vătămarea suferită datorită necomunicării în termen a actelor administrative fiscale.

De fapt, reclamanta contesta neemiterea deciziilor de impunere mai devreme, aspect care privește, concret, dreptul Municipiului Cluj-Napoca de a stabili taxele și impozitele cu unica cerință legală de a respecta termenul de prescripție al dreptului de a stabili obligații fiscale.

Or, art. 91 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește termenul de prescripție de 5 ani, care „începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală”. Observând că în

speță pârâtul a respectat termenul legal de prescripție, nu se pot valida susținerile reclamantei.

De asemenea, indicarea în cuprinsul actelor fiscale a Fundației D. în locul Asociației Culturale D. reprezintă o eroare materială în sensul art. 48 alin. 3 din Codul de procedură fiscală iar nu un element de natură a atrage nulitatea deciziilor, art. 46 făcând referire expresă și limitativă la lipsa denumirii contribuabilului.

Pe de altă parte, identificarea reclamantei este realizată prin celelalte elemente cuprinse în deciziile de impunere: codul de identificare fiscală, adresa sediului, data înregistrării la Registrul Comerțului.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul art. 218 din Codul de procedură fiscală raportat la art. 18 din Legea nr. 554/2004, s-a respins ca nefondată prezenta cerere.

În temeiul art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă, s-a luat act că pârâtii nu au solicitat cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta ASOCIAȚIA CULTURALĂ D. solicitând admiterea recursului în temeiul prev, art. 312 alin. 1 raportat la prev. ort. 304 pct. 9 și 304 ind.l C.pr.civilă, hotărârea fiind dată cu aplicarea greșită a legii, iar prin decizia ce se va pronunța să se dispună modificarea ei, în sensul admiterii în tot a acțiunii formulate de către reclamantă; obligării pârâtei intimat la plata cheltuielilor de judecată ocazionate reclamantei în prezentul recurs.

În motivarea recursului reclamanta a arătat următoarele:

Așa cum în mod constant a arătat, la baza raporturilor juridice cu Municipiul Cluj-Napoca prin Direcția de Impozite și taxe locale, stă Contractul de închiriere

nr.2004/14.04.2004. Scopul și obiectul acestui contract a fost

" desfășurarea obiectului de bază al asociației" art.1 lit. A din contractul de închiriere -adică Asociație Culturală, fără scop patrimonial și care a funcționat, a existat și este susținută din cotizațiile membrilor fondatori.

Acest contract de închiriere a fost prelungit și modificat de-a lungul timpului prin mai multe acte adiționale, însă niciodată nu a fost anunțată în vreun fel, că în afara chiriei lunare ar mai datora ceva.

Este adevărat faptul că, potrivit disp. art.249 alin.3 C.fiscal, pentru clădirile proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, concesionate, închiriate, date în administrare ori în folosință, după caz persoanelor juridice, se stabilește taxă pe clădiri, care reprezintă sarcina fiscală a concesionarilor, locatarilor, titularilor dreptului de administrare sau folosință, după caz, în condiții similare impozitului pe clădiri.

Însă, conform art. 250 alin.1 pct.1 din același act normativ, clădirile pentru care nu se datorează impozit, prin efectul legii, sunt clădirile proprietate a statului, a unităților administrativ-teritoriale sau a oricăror instituții publice, cu excepția încăperilor care sunt folosite pentru activități economice.

Coroborând dispozițiile legale enunțate anterior concluzia clară este aceea că pentru clădirile proprietate a statului, a unităților administrativ-teritoriale sau a oricăror instituții publice concesionate, închiriate, date în administrare ori în folosință, după caz persoanelor juridice, se stabilește taxă pe clădiri în condiții similare impozitului pe clădiri, însă acestea se datorează doar pentru încăperile care sunt folosite pentru activități economice.

Nu este cazul reclamantei, deoarece Asociația Culturală D. este o asociație înființată în conformitate cu prevederile OG

nr.26/2000, este persoană juridică fără scop patrimonial și care nu desfășoară nici un fel de activitate economică.

În speță, reclamanta nu desfășoară activități economice astfel cum acestea sunt definite în accepțiunea codului comercial. Acest fapt nu a fost, de altfel, contestat în vreun mod de către pârâții recurenți și nici nu s-a dovedit contrariul său.

Prin efectul legii, asociațiile sunt scutite de la plata impozitului pe clădiri și nu este necesară o Hotărâre de Consiliu Local, în acest sens.

Prin necomunicarea în termen a actelor administrativ fiscale, respectiv Deciziile de impunere nr. 259488/492/2011 referitoare la impozitul pe clădiri închiriate (pentru perioada 01.01.2006-01/01/2007) și a Deciziei de impunere nr. 259504/4925/13.09.2011 referitoare la taxa pe clădiri (pentru perioada 01.01.2007 – 30.09.2011) se produce o vătămare evidentă a drepturilor sale, vătămare care nu se poate înlătura decât prin anularea acestor decizii.

Nu poate fi primită aprecierea instanței de fond potrivit căreia pârâta a emis deciziile de impunere în termenul de prescripție și că unica cerință legală este aceea de a respecta termenul de prescripție al dreptului de a stabili obligații fiscale.

Reclamanta nu a fost informată corect și la timp despre existența deciziilor contestate, de conținutul acestor decizii, precum și de obligațiile care i se impun prin aceste decizii. Nu a avut posibilitatea legală de a verifica aceste decizii și, la acea dată, de a le contesta, respectiv dreptul de a se apăra cu privire la obligațiile de plată ce-i sunt puse în sarcină.

Codul de procedură fiscală, prin art.44, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța nr.2 din 25 ianuarie 2012 pentru modificarea și completarea OG nr.93/2003 privind Codul de procedură fiscală: stabilește că actul administrativ-fiscal

trebuie comunicat contribuabilului cărui este destinat, iar această comunicare se realizează după cum urmează: "art.44 alin.2 Actul administrativ fiscal se comunică

prin remiterea acestuia contribuabilului/împuternicitului, dacă se asigură primirea sub semnătură a actului administrativ fiscal sau prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire."

Direcția de Taxe și Impozite Cluj-Napoca, organul fiscal competent avea obligația să îndeplinească procedura de comunicare conform prevederilor legale.

Prin urmare, neîndeplinirea acestei prevederi în termenul legal nu ne poate fi considerată opozabilă, neexistând dovada înștiințării asupra actului administrativ fiscal.

Comunicarea actelor administrativ fiscale e obligatorie, deoarece numai din momentul comunicării acestea încep să producă efecte juridice potrivit Codului de procedură fiscală.

Astfel, prin art.45 "Opozabilitatea actului administrativ fiscal" din Codul de procedură fiscală se dispune: "(1) Actul administrativ fiscal produce efecte din momentul în care este comunicat contribuabilului..." (2) Actul administrativ fiscal ce nu a fost comunicat potrivit art. 44 nu este opozabil contribuabilului și nu produce nici un efect juridic".

Cu siguranță dacă în anul 2007, i-ar fi fost comunicat faptul că datorează pentru spațiul închiriat și altceva decât obligația de plată a chiriei, ar fi hotărât în cunoștință de cauză. Reclamanta este o asociație non profit, care există din cotizațiile membrilor fondatori, a cărei scop este unul umanitar, nu este o societate comercială care obține profit.

Totodată trebuie să avem în vedere și prevederile pct.44.1 din Hotărârea Guvernului nr.1050/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a OG nr.93/2003 privind Codul de procedură fiscală, potrivit căroră "44.1. Organul fiscal nu

poate pretinde executarea obligației stabilite în sarcina contribuabilului prin actul administrativ, dacă acest act nu a fost comunicat contribuabilului, potrivit legii”.

Prin urmare actul administrativ fiscal produce efecte de la data comunicării.

Data comunicării actelor administrativ fiscale este deosebit de importantă întrucât reprezintă în fapt momentul de la care începe să curgă termenul de contestație, adică termenul în care respectivul act poate fi atacat în justiție, iar în ceea ce privește deciziile de plată accesorii(dobânzi,penalități),scadența sau termenul de plată al creanțelor fiscale individualizate se stabilește în funcție de aceeași dată a comunicării.

Pe lângă aceasta, dovada comunicării actului reprezintă probatoriul care arată faptul că s-a adus la cunoștință contribuabilului actul emis pe numele său.

Pentru toate cele de mai sus enunțate, solicită admiterea recursului așa cum a fost formulat și motivat.

Prin întâmpinarea formulată pârâtul intimat Municipiul Cluj-Napoca, Direcția de Taxe și impozite locale, reprezentat prin primar Emil Boc a solicitat respingerea recursului ca neîntemeiat.

Analizând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs invocate și a apărărilor formulate, Curtea constată următoarele:

Prin recursul formulat, reclamanta solicită modificarea sentinței civile nr.5714/01.04.2013 pronunțată de Tribunalul Cluj și pe cale de consecință anularea deciziilor de impunere nr. 259488/492/13.09.2011 și nr. 259504/492/13.09.2011 emise de Municipiul Cluj-Napoca-Direcția Taxe și Impozite Locale și a Dispoziției nr. 5140/27.10.2011 emise de Primarul Municipiului Cluj-Napoca în soluționarea contestației

administrative îndreptată împotriva deciziilor de impunere menționate mai sus.

În fapt, prin contestația înregistrată la Direcția de impozite și taxe locale cu nr.289544/11.10.2011, recurenta susținea că impozitul/ taxa pentru clădirea situată în Cluj-Napoca, str. X., nr.13, deținută în baza contractului de închiriere nr. 2004/14.04.2000 și a actelor adiționale la acesta încheiat cu Municipiul Cluj-Napoca, stabilită prin deciziile de impunere nr. 259488/492/13.09.2011 și nr. 259504/492/13.09.2011, emise de Direcția de taxe și impozite locale, a fost calculată cu nerespectarea prevederilor legale în vigoare, deoarece aceste decizii de impunere nu respectă prevederile art. 250 alin. 1 pct. 19 din Codul Fiscal, și nu indică temeiul legal al obligațiilor ce s-au stabilit în sarcina petentei.

Urmare analizării situației fiscale de fapt și de drept a reclamantei, a fost emisă Dispoziția nr. 5140/27.10.2011 de către Primarul Municipiului Cluj-Napoca, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată contestația administrativă.

Prin deciziile de impunere nr.259488/492/13.09.2011 și nr.259504/492/13.09.2011, emise de către Direcția de taxe și impozite locale din cadrul Municipiului Cluj-Napoca, a fost comunicat petentei faptul că aceasta figurează în evidențele fiscale ale Municipiului Cluj-Napoca cu obligații de plată scadente constând în impozit/ taxa pe clădire, calculate în baza prevederilor art. 249 alin. 3 din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, pentru perioada 01.01.2006 – 30.09.2011, cu calcularea de accesorii până la data emiterii, 13.09.2011.

Raportat la criticile de nelegalitate invocate, Curtea constată că potrivit dispozițiilor art. 249 alin.3 din Legea nr. 571/2003, republicată: " Pentru clădirile proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale concesionate, închiriate, date în administrare ori în folosință, după caz, persoanelor juridice, altele decât cele de drept public, se stabilește taxa pe clădiri, care

reprezintă sarcina fiscală a concesionarilor, locatarilor, titularilor dreptului de administrare sau de folosință, după caz, în condiții similare impozitului pe clădiri.”

Intimata arată corect că prin modificarea adusă textului legal amintit mai sus prin Legea nr. 76/2010, legiuitorul a clarificat în mod indubitabil sfera persoanelor care datorează această taxă, respectiv singurele entități care sunt scutite de la plată fiind persoanele juridice de drept public, recurenta nefăcând dovada prin documentele anexate contestației că ar deține această calitate, după cum în mod just a constatat instanța de fond.

De altfel, o astfel de soluție era valabilă și anterior modificărilor aduse în anul 2010, coroborarea și interpretarea normelor legale incidente fiind corect realizată de către tribunal.

Nu poate fi reținută susținerea recurentei potrivit căreia doar de la data de 15.07.2009 ar datora această obligație fiscală, în condițiile în care aceasta deținea calitatea impozabilă de chiriaș al unei clădiri proprietate a unității administrativ teritoriale pe toată perioada de calcul al sarcinii fiscale în termenul legal de prescripție de 5 ani de zile, 2006 – 2011, iar obligația de a achita această taxă fiscală se aplică ex lege, fără a avea relevanță mențiunile din actele juridice prin care petenta a dobândit dreptul de folosință. Faptul că recurenta invocă o culpă proprie de necunoaștere a legii fiscale, nu poate să-i creeze acesteia un drept de scutire de la plata obligațiilor fiscale legal stabilite, deoarece nimeni nu poate invoca necunoașterea legii.

Așa cum corect relevă intimata, impozitul/taxa pe clădire pentru clădirile proprietate publică sau privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, concesionate, închiriate, date în administrare sau în folosință, se datorează conform prevederilor Legii nr.494/2004 privind

aprobarea O.G.nr.83/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu începere de la 01.01.2005. Anterior datei de 01.01.2007, (când prin Legea nr.343/2006 de modificare a Codului

Fiscal s-a schimbat denumirea din impozit pe clădire în taxă pe clădire), obligația fiscală numită astăzi taxa pe clădire purta denumirea de impozit pe clădire.

Deși purta aceeași denumire ca și obligațiile fiscale aferente clădirilor deținute în proprietate, sarcina fiscală prevăzută în textul art. 249 alin. 3 cădea în sarcina titularilor dreptului de folosință asupra clădirii, și nu în sarcina proprietarilor. În mod indubitabil, petenta este titulara unui drept de folosință, sintagmă prevăzută în mod expres de Legea nr. 571/2003, privind Codul Fiscal, în art. 249 alin.3, drept care generează obligația corelativă de a achita taxa pe clădire, și implicit majorările de întârziere aferente.

Recurenta nu se poate prevala de disp. art. 250 alin. 1 pct. 19 din Legea nr. 571/2003, deoarece această scutire este condiționată în mod expres de existența unei hotărâri de consiliu local care să indice clădirile utilizate pentru activități social-umanitare de către asociații, fundații și culte, scutite de plata impozitului. Reclamanta însăși recunoaște că nu există o astfel de hotărâre la nivelul municipiului Cluj-Napoca, iar consecința firească este aceea de inaplicabilitate a scutirii legale, iar nu de recunoaștere a dreptului la această scutire în favoarea tuturor asociațiilor, fundațiilor și cultelor, statuările instanței de fond fiind corecte.

Reclamanta-recurentă a înțeles să se prevaleze în susținerea demersului și de disp. art. 250 alin. 1 pct. 1, care vizează „clădirile proprietate a statului, a unităților administrativ-teritoriale sau a oricăror instituții publice, cu excepția încăperilor care sunt folosite pentru activități economice, altele decât cele desfășurate în relație cu persoane juridice

de drept public”.

Tribunalul a constatat însă cu temei că prevederea citată trebuie coroborată cu art. 249 alin. 3, care statuează: „Pentru clădirile proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale concesionate, închiriate, date în administrare ori în folosință, după caz, persoanelor juridice, altele decât cele de drept public, se stabilește taxa pe clădiri, care reprezintă sarcina fiscală a concesionarilor, locatarilor, titularilor dreptului de administrare sau de folosință, după caz, în condiții similare impozitului pe clădiri”.

Astfel, doar persoanele juridice de drept public sunt scutite de plata taxei pe clădiri atunci când sunt titularele unui drept de concesiune, locațiune, drept de administrare sau de folosință asupra unei clădiri proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, statuări care nu au fost contrazise pertinent prin recursul declarat.

Totodată, Curtea ia act de faptul că din analiza celor două decizii de impunere se poate constata faptul că acestea cuprind elementele obligatorii a fi conținute de un act administrativ fiscal, sub sancțiunea nulității absolute, în lumina prevederilor art. 46 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

În plus, corect a reținut tribunalul că cele două acte atacate menționează temeiul legal al obligațiilor ce s-au stabilit în sarcina petentei și defalcarea acestor sume, neputându-se reține apărările conform cărora suntem în speță în situația unei duble taxări, deoarece cele două decizii de impunere privesc perioade fiscale diferite, și stabilesc obligații de plată raportat la calitatea reclamantei de titular al dreptului de folosință asupra unei clădiri proprietate a unității administrativ-teritoriale, și nu în calitatea ei (de altfel inexistentă) de proprietar, pentru a fi incidente

prevederile art. 249 alin. 1 Cod Fiscal.

Recurenta mai arată că nulitatea actelor de impunere este atrasă și de faptul că ele nu i-ar fi fost comunicate în termenul legal.

Or, corect a reținut instanța de fond că, de fapt, reclamanta contestă neemiterea deciziilor de impunere mai devreme, aspect care privește, concret, dreptul

Municipiului Cluj-Napoca de a stabili taxele și impozitele cu unica cerință legală de a respecta termenul de prescripție al dreptului de a stabili obligații fiscale, care a fost respectată în speță.

Pe de altă parte, comunicarea deciziilor de impunere este atestată chiar de către preambulul contestației administrative formulate de către reclamantă (f. 50, din dosarul de fond, constituit în primul ciclu procesual), aceasta subliniind că actele fiscale i-au fost aduse la cunoștință la 13.09.2011.

Totodată, aceste apărări nu sunt de natură să ducă la concluzia, susținută de recurentă, conform căreia modul de calcul al accesoriilor ar fi eronat.

Aceasta întrucât, așa cum corect arată intimata, el respectă prev. art. 120 din Codul de procedură fiscală, conform căroră: „(1) Majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv”, iar în conformitate cu dispozițiile art. 119 din același act normativ: „Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere. (2) Nu se datorează majorări de întârziere pentru sumele datorate cu titlu de amenzi de orice fel, obligații fiscale accesorii stabilite potrivit legii, cheltuieli de executare silită, cheltuieli judiciare, sumele confiscate, precum și sumele reprezentând echivalentul în lei al bunurilor și sumelor

confiscate care nu sunt găsite la locul faptei. (3) Majorările de întârziere se fac venit la bugetul căruia îi aparține creanța principală.”

Pornind de la aceste prevederi imperative, se justifică susținerea conform căreia situațiile în care un contribuabil este scutit prin efectul legii de la plata obligațiilor fiscale accesorii, sunt limitativ stabilite de legiuitor, în speță nefiind în prezența unei ipoteze de scutire conform textelor legale ilustrate mai sus.

Pentru toate considerentele arătate, Curtea va respinge recursul formulat ca neîntemeiat, în baza prev. art. 312 alin. 1 C.pr.civ., art. 20 din LCA.